

Sygn. akt VI ACa 841/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Jolanta Pyźlak (spr.)

Sędziowie: SA Jacek Sadowski

SO del. Joanna Mrozek

Protokolant: Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa I. K. i J. K.

przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 4 lutego 2015 r.

sygn. akt IV C 277/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od I. K. i J. K. na rzecz Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 841/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 marca 2013 roku powodowie I. K. i J. K. wnieśli o zasądzenie solidarnie od pozwanego - Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwoty 150 000 zł tytułem odszkodowania w związku z obniżeniem wartości nieruchomości należącej do powodów na podstawie art. 435 k.c. w związku z art. 129 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku prawa o ochronie środowiska. Ponadto powodowie wnieśli, aby sąd zobowiązał pozwanego do wykonania izolacji akustycznej budynku położonego przy ulicy (...) w W., stanowiącej własność powodów na koszt pozwanego, w związku z utworzeniem w obrębie wyżej wymienionej nieruchomości obszaru ograniczonego użytkowania i ciężącym przez to na pozwanym obowiązku podjęcia wszelkich działań związanych z ograniczeniem szkodliwego wpływu emisji oraz o zasądzenie od pozwanego na ich rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 4 lutego 2015r. w sprawie IV C 277/13 powództwo oddalił (1), nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa (2), zasądził od powodów na rzecz pozwanego kwotę 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (3).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powodowie są właścicielami nieruchomości położonej przy ulicy (...) w W., dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa prowadzi księgę wieczystą nr KW (...). Uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) w W. wyżej wymieniona nieruchomość znalazła się w obrębie wskazanego obszaru. Powodowie podnoszą, iż utworzenie ograniczonego obszaru użytkowania spowodowało, iż wartość posiadanej przez nich nieruchomości jest znacznie niższa niż przed utworzeniem tej strefy. Zdaniem powodów - z uwagi na hałas wytwarzany przez startujące i lądujące samoloty, należy w ich budynku wykonać różnego rodzaju izolacje akustyczne, które spowodują zmniejszenie uciążliwości spowodowanych hałasem lotniczym.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na upływ terminu do zgłoszenia tego roszczenia. Podstawą roszczenia powodów był artykuł 435 k.c. w związku z art. 129 ust. 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 roku prawo ochrony środowiska oraz w związku z Uchwałą Sejmiku Województwa (...) z 20 czerwca 2011 roku numer (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) w W.. Nieruchomości stanowiące własność powodów zostały objęte ograniczeniami wynikającymi z wcześniejszego rozporządzenia, mianowicie Rozporządzenia numer (...) Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) w W.. Termin do zgłaszania roszczeń, o których mowa w ustawie o ochronie środowiska upłynął w dniu 24 sierpnia 2009 roku. Podzielając pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z 1 grudnia 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt I CSK 86/10, Sąd Okręgowy stwierdził, że nie każda zmiana sposobu ograniczenia, sposobu korzystania ze środowiska rozpoczyna bieg nowego terminu do wystąpienia z roszczeniami uregulowanymi w art. 129 ust. 1 - 3 prawa ochrony środowiska, a jedynie taka zmiana lub nowelizacja ustawa, która dotyczy danej nieruchomości. Zasada ta dotyczy tym samym stopnia zmiany polegającej na nowelizacji danego aktu prawnego wprowadzającego obszar ograniczonego użytkowania, jak i wejścia w życie nowego aktu prawnego, zastępującego jeden obszar ograniczonego użytkowania innym. Przyjęcie, że każda zmiana takiego obszaru, czy to pod względem materialnym, czy tylko formalnym rozpoczyna bieg przedawnienia od nowa, niweczyłby cel ustawodawcy zawarty w ust. 4 art. 129 prawa o ochronie środowiska. Sąd I instancji przyjął, iż na podstawie art. 129 wyżej wymienionej ustawy bieg terminu do występowania z tymi roszczeniami rozpoczyna się od nowa wyłącznie dla osób, dla których zmiana obszaru powoduje skutki negatywne i tylko w zakresie tych skutków. Zmiana obszaru ograniczonego użytkowania na mocy Uchwały (...) została wprowadzona z powodu konieczności aktualizacji obszaru, uwzględniając tak przeprowadzone przez Lotnisko (...) inwestycje, jak również podjęte środki w celu zmniejszenia oddziaływania hałasu.

Jeżeli chodzi o nieruchomość stanowiącą własność powodów, powyższa uchwała nie wprowadziła żadnych zmian w tym zakresie. Zgodnie z Rozporządzeniem Wojewody (...) nr (...) z 7 sierpnia 2007 roku, nieruchomość stanowiąca własność powodów znajdowała się w tak zwanej strefie (...) obszaru ograniczonego użytkowania. Zgodnie z par. 4 Rozporządzenia numer (...) w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadzone zostały ograniczenia dotyczące szpitali, domów opieki oraz zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży. Ograniczenia polegały na zakazie przeznaczenia tych terenów pod powyższe rodzaje działalności, zmiany sposobu użytkowania budynków, na powyższą działalność oraz budowy nowych budynków na cele powyższe działalności. W zakresie tej strefy (...) wprowadzone zostały dodatkowe ograniczenia, dotyczące budowy mieszkaniowej, które polegały na zakazie przeznaczania nowych terenów pod zabudowę mieszkaniową, zmianę sposobu użytkowania budynków na cele mieszkaniowe oraz budowy nowych budynków mieszkalnych z wyjątkiem takich, które towarzyszą innym funkcjom. Paragraf 5 wyżej wymienionego rozporządzenia wprowadzał w obszarze ograniczonego użytkowania zmiany techniczne dotyczące nowoprojektowanych oraz istniejących budynków dotyczących zapewnienia izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów zgodnie z polskimi normami ochrony przed hałasem pomieszczeń i budynków. Obecnie na mocy uchwały numer (...) Sejmiku Województwa (...), nieruchomość stanowiąca własność powodów znajduje się na granicy

strefy (...). Uchwała ta nie wprowadza w odniesieniu do nieruchomości powodów żadnych nowych ograniczeń w stosunku ograniczeń wprowadzonych Rozporządzeniem Wojewody (...) numer (...). W związku z tym w ocenie Sądu Okręgowego, upłynął termin, do którego powodowie mogli zgłosić swoje roszczenia. Powodowie w żaden sposób nie wykazali, iż przed wystąpieniem z powództwem do sądu w dniu 18 marca 2013 roku, wystąpili wcześniej z jakimikolwiek roszczeniami do pozwanego, które mogłyby spowodować przerwanie biegu przedawnienia. Z tych też względów Sąd I instancji oddalił powództwo.

Sąd I instancji wskazał ponadto, że jeżeli chodzi o drugie z roszczeń zgłoszonych przez powoda, czyli zobowiązanie pozwanego do wykonania na rzecz powodów izolacji akustycznej, to w tym zakresie poza tym, że upłynął termin, to powodowie nie przedstawili żadnych dowodów wskazujących na to, że taka izolacja jest potrzebna i jaka izolacja jest potrzebna. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy powództwo oddalił również w tej części.

Sąd Okręgowy wskazał, iż nie obciążył powodów kosztami sądowymi z uwagi na ich trudną sytuację materialną na podstawie art. 102 k.p.c., ale zasądził od powodów na rzecz pozwanego kwotę 3600 zł ustaloną na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony przeciwnej.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli powodowie zaskarżając wyrok w części dotyczącej roszczenia o zapłatę (k. 481) i podnosząc następujące zarzuty:

1. zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 129 ust. 4 ustawy prawo ochrony środowiska, polegającą na przyjęciu przez Sąd, iż termin do zgłoszenia przez powodów roszczeń względem pozwanego upływał w dniu 24 września 2009r.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez Sąd, iż uchwała nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011r. nie wprowadziła żadnych nowych ograniczeń w sposobie korzystania z nieruchomości powoda w stosunku do poprzednio obowiązujących.

W konsekwencji powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów zwrotu kosztów procesu.

Pozwana wносиła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powodów jest nieuzasadniona.

Wprawdzie wygłoszone przez Sąd Okręgowy ustne uzasadnienie wyroku jest niepełne i nieco chaotyczne, jednakże pozwala na kontrolę instancyjną orzeczenia, a rozstrzygnięcie odpowiada prawu.

Powód wskazał dwie podstawy żądania powództwa. Pierwsza podstawa żądania pozwu oparta jest na art. 129 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 123, ze zm., dalej, jako: „p.o.ś.”). Zgodnie z art. 129 ust. 1 p.o.ś., jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części. Stosownie zaś do art. 129 ust. 2 p.o.ś. w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości.

W związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości, będące następstwem ograniczeń przewidzianych bezpośrednio w treści aktu ustanawiającego ten obszar (zwłaszcza dotyczących ograniczeń zabudowy), lecz również obniżenie wartości nieruchomości wynikające z tego, że skutek wejścia w życie tego aktu dochodzi do zawężenia granic własności (art. 140 k.c. w zw. z art. 144 k.c.) i tym samym ścieśnienia wyłącznego władztwa właściciela względem nieruchomości położonej na obszarze

ograniczonego użytkownika, który będzie musiał znosić dopuszczalne na tym obszarze immisje, w tym – hałasu. Taka interpretacja jest przejawem dążenia do kompleksowego uregulowania skutków ustanowienia obszaru ograniczonego użytkownika, prowadzących do obniżenia wartości nieruchomości. Konsekwencją powyższego jest m.in., poddanie roszczeń właścicieli szczególnym ograniczeniom czasowym przewidzianym w art. 129 ust. 4 p.o.ś.

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: wejście w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, szkoda poniesiona przez właściciela nieruchomości, jej użytkownika wieczystego lub osobę, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości, i związek przyczynowy między wprowadzonym ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości a szkodą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2009 r., II CSK 546/08).

Powodowie wskazali w pozwie, że dochodzą odszkodowania za szkodę wyrządzoną utworzeniem obszaru ograniczonego użytkownika z 2011r., tymczasem ograniczenia wynikające z utworzenia obszaru ograniczonego użytkownika istniały już wcześniej. Sąd Apelacyjny podzielił pogląd, iż rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkownika dla (...) w W. obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkownika dla (...) w W. (tak uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2016 r., III CZP 62/16). Powodowie myślą się co do tego, że w chwili wejścia w życie uchwały (...) w ich majątku powstał uszczerbek, polegający na utracie wartości nieruchomości oraz konieczności poniesienia kosztów rewitalizacji akustycznej w związku z wprowadzeniem przez uchwałę (...) nieistniejących wcześniej ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości. Skoro bowiem określony zakres ograniczeń został wprowadzony już przez rozporządzenie nr (...), tworzące obszar ograniczonego użytkownika w 2007 r., to szkoda w majątku powodów na skutek wejścia w życie uchwały (...) mogłaby powstać tylko wówczas, gdyby uchwała wprowadzała w stosunku do nieruchomości powodów dodatkowe (nowe) ograniczenia, które nie istniały na tle rozporządzenia nr (...).

Pozwany podniósł zarzut upływu terminu zawitego wskazanego w art. 129 ust. 4 p.o.ś., stanowiącym, że z roszczeniem, o którym mowa w art. 129 ust. 1-3 p.o.ś., można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Sąd I instancji podzielił ten pogląd pozwanego. Termin dwuletni do „wystąpienia z roszczeniem”, o którym mowa w art. 129 ust. 4 p.o.ś. jest zawitym terminem do zgłoszenia roszczeń, niebędącym terminem przedawnienia. Jest to istotne, gdyż terminy zawite stanowią kategorię odrębną, bardziej rygorystyczną od przedawnienia. Jeśli więc art. 129 ust. 4 p.o.ś. ustanawia dwuletni termin do wystąpienia z roszczeniem, rozumianym, jako zgłoszenie roszczenia zobowiązanemu, to jego znaczenie wyczerpuje się z chwilą dokonania takiego zgłoszenia. W tym sensie, zwrot „z roszczeniem... można wystąpić” oznacza zarówno wezwanie obowiązanego do zapłaty, jak i wniesienie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2012 r., II CSK 254/12).

Wzajemna relacja prawna pomiędzy rozporządzeniem a uchwałą jest taka, że nie doszło do utraty mocy obowiązującej rozporządzenia ustanawiającego o.o.u., wobec czego nie przestały istnieć ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, które mogły stanowić podstawę roszczeń odszkodowawczych, i rozporządzenie to zachowało moc obowiązującą do czasu wejścia w życie uchwały. Bieg terminu zawitego dla dochodzenia szkody związanej z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkownika rozporządzeniem z 2007r. rozpoczął się z dniem 24 sierpnia 2007 r. i zakończył swój bieg w dniu 24 sierpnia 2009 r. Dlatego, pismo z dnia 18 czerwca 2012r., które należy kwalifikować jako wystąpienie z roszczeniem w rozumieniu art. 129 ust. 4 p.o.ś., nie zostało zgłoszone przed upływem dwuletniego terminu do zgłoszenia roszczeń. Natomiast dowód, tj. pismo z 1 września 2003r. k. 425, złożony w toku postępowania apelacyjnego jest spóźniony (art. 381 k.p.c.), nadto pismo to zostało złożone zanim ustanowiono obszar ograniczonego użytkownika w 2007r. Skutkiem prawnym upływu terminu zawitego jest wygaśnięcie roszczenia związanego z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkownika w 2007r. Art. 129 ust. 2 p.o.ś. przyznaje odszkodowanie za szkodę spowodowaną wejściem w życie aktu prawnego wprowadzającego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w dotychczasowy sposób lub w sposób zgodny z dotychczasowym jej przeznaczeniem, szkoda polegająca na naprawieniu na podstawie tego przepisu nie powstaje, gdy – tak jak w niniejszej sprawie – kolejny akt prawa miejscowego

utrzymuje dotychczasowe ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2013 r., IV CSK 608/12).

Istotne jest jednakże, iż podstawą faktyczną żądania pozwu nie było utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania Rozporządzeniem Wojewody z 207r., lecz utworzenie nowego obszaru uchwałą Sejmiku Województwa z 2001r., a zatem w tym zakresie termin zgłaszania roszczeń nie upłynął – wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z 9 lutego 2017r. III CZP 114/15: „Właściciel nieruchomości, który w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) w W. (Dz.Urz. Województwa (...) nr 128, poz. 4086) wystąpił z roszczeniem przewidzianym w art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (jedn. tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 672 ze zm.), może domagać się naprawienia szkody spowodowanej ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości wynikającym wyłącznie z tej uchwały”.

Istotne jest zatem porównanie czy wskutek wejścia w życie uchwały powstały nowe ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości w porównaniu z ograniczeniami w sposobie korzystania z nieruchomości na podstawie rozporządzenia. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji uchwała nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011r. nie wprowadziła norm dotyczących hałasu. Uchwała ta dokonała jedynie podziału obszaru ograniczonego użytkowania wg miarodajnego poziomu dźwięku w porze nocy na dwie strefy, co nie oznacza, że zwiększyła możliwy poziom dźwięku w strefie, w której położona jest nieruchomość powodów.

Nieruchomość powodów jest nieruchomością zabudowaną budynkiem o funkcji mieszkaniowej (wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu apelacji), choć położoną na terenie przeznaczonym pod usługi. Zarówno w Rozporządzeniu nr (...), jak i w Uchwale nr (...), istniały ograniczenia w przeznaczaniu nowych terenów pod zabudowę mieszkaniową, na budowę szpitali, domów opieki, obiektów związanych z pobytem dzieci i młodzieży, jak i zmianę sposobu użytkowania budynków na takie cele. W strefie (...) była dopuszczalna zmiana sposobu użytkowania budynków na cele mieszkalne oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego - na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy. Przedmiotowa nieruchomość jest położona na terenie, na którym brak jest planu miejscowego, a według studium planu jest to teren przeznaczony pod usługi. Powodowie jednak nie przedstawili dowodu w postaci decyzji o warunkach zabudowy, która by wykazywała, iż okresie obowiązywania Rozporządzenia Wojewody istniała możliwość budowy na tej działce nowego budynku mieszkalnego czy rozbudowy obecnego. W uchwale nr (...) przewidziano, że w strefie (...) zakazana jest zmiana funkcji budynków istniejących na budynki o funkcji mieszkaniowej i mieszkaniowo – usługowej, jednak na nieruchomości powodów budynek już istnieje. Nie jest natomiast możliwa budowa nowego budynku mieszkalnego w przypadku wyburzenia starego.

Jednakże, jak wynika z opinii biegłego - utworzenie nowego obszaru ograniczonego użytkowania nie zmieniło funkcji terenu wynikającej ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego (...) W. z 10 października 2006 r. (k. 216). Powodowie podnoszą w apelacji, iż w związku z wprowadzeniem dodatkowych ograniczeń ich nieruchomość utraciła wartość w porównaniu do stanu sprzed wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania z 2011 r., przy założeniu, że wcześniej obowiązywały ograniczenia, które wprowadziło rozporządzenie nr (...). Jednakże okoliczność ta nie została wykazana w niniejszym postępowaniu. Z opinii biegłej M. M. wynika, iż wprawdzie między 2011 a 2014r. nastąpił spadek wartości nieruchomości, ale nie miało to związku z wejściem w życie uchwały nr (...) (k. 215 i nast.). Natomiast druga opinia biegłego dotyczyła porównania aktualnej wartości nieruchomości z jej wartością w sytuacji, gdyby nie znajdowała się w obszarze ograniczonego użytkowania. Skoro obszar ograniczonego użytkowania istniał przed wejściem w życie uchwały nr (...), to nie można przyjąć, iż wskazana przez biegłego różnica w wartości nieruchomości stanowiła szkodę powodów mającą związek przyczynowy z wejściem w życie tej uchwały.

Drugą podstawą żądania był art. 435 k.c. Przepis ten stanowi, iż prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi

odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. W niniejszej sprawie przepis ten nie ma jednak zastosowania, bowiem pozwany nie jest przedsiębiorstwem wprowadzanym w ruch za pomocą sił przyrody, a także ruch tego przedsiębiorstwa nie pozostaje w związku przyczynowym z hałasem, który powstaje wskutek ruchu lądujących i startujących statków powietrznych, nie wchodzących w skład tego przedsiębiorstwa.

Z tych przyczyn należy uznać, że zaskarżony wyrok – wbrew zarzutom apelacji – odpowiada prawu. Dlatego też, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda, jako bezzasadną.

Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.).